

Noen ganger er når man gjør reiser på sjamanmåten er ikke landskapet man kommer inn i bare vakkert. Det trenger heller ikke være tydelig, langt der ifra. Denne gangen startet reisen i grått.

Jeg hadde fått en beskjed fra en levende bekjent: Du må reise høyere opp. Nysgjerrig ønsket jeg å undersøke hva dette kunne bety. På en dag med gråvær satte på en tromme-CD.

Det er indre bilder som gjør at en trommemeditasjon kan oppleves som en reise. Derav navnet. Bildene som kom denne gangen var uten energi. Fortsettelsen ble i anelser. Skiftende og utydelige energier dukket opp. Urolige tanker krøllet seg i sinnet. Lysglimt skjøt gjennom tåken. Informasjonene betydde ikke noe. Det var som en vandring i grått, grå landskap, elver med grått og stillestående vann, noen få drypp i en bekk, litt syk sildring, en månestråle kom og forsvant, ingen vind orket å blåse.

Det er lett å gå seg bort under trommereiser, særlig om man ønsker hurtige svar, som å slå opp på søkerord på internett. Jeg innser at det å gjøre trommereiser er noe annet enn å surfe rundt, men denne reisen liket på stemningen man når inn i etter en lang natts sløve vandring i cyberspace, den tilstanden som kommer når nysgjerrigheten forlengst sløvet ned at alt det unyttige som finnes "der ute".

Det var uutholdelig. Jeg trengte å ta et grep. Noe var ikke rett. Det første jeg kunne gjøre var å dempe min utålmodighet, for jeg vet hver avknappen for den forstyrrelsen ligger.

Med ett sto jeg med et mørkt fjell fremfor meg, som å få en bergvegg i fjeset.

Skulle reisen ende her? Var adgangen videre sperret av en bergvegg?

Jeg pustet på den. Den bevegde seg ikke, i alle fall ikke som jeg kunne se.

Så ville jeg berøre fjellet, la hånden forsiktig på det. Noe forunderlig skjedde. Hånden gikk rett inn gjennom bergveggen. Jeg kunne gå inn i den. Fjellets tyngende og massive soliditet var en illusjon, nesten like solid som min som min uvitenhet.

Jeg var liten der jeg sto foran dette fjellet, fjellet av egen uvitenhet.

Men nå visste jeg at det var porøst og at jeg kunne vandre inn i det, og det var porøst. Stemningen inne i det var klaustrofobisk, men jeg vandret, perforerte det, hulet det ut der jeg vandret.

Visdomsøyet, det kloke øyet som betraktet alle valg og kvaler, var hele tiden oppmerksom på hva som skjedde. Det kloke øye ser hele tiden, men dagsbevisstheten er ikke alltid online med visdommen. Det kloke øyet så at fjellet ikke var et fjell, men en stein. Den lå over hjertet mitt. Steinen var heller ikke en stein. Den var en tyngde av en annen karakter, et psykisk fjell, altså psykisk materiale. Det lå heller ikke over hjertet mitt. Den oppfatningen var også en illusjon.

Jeg skjønte at illusjoner er det som er lettest å slutte seg til, de kommer av seg selv, men de sprekker ved nærmere betraktning, særlig om Visdomsøyet får hvile på dem.

Men den delen av meg som var på reise, erfarte ikke dette. For frisjelen må først erfare før den kan forstå. For frisjelen var dette et fjell, som et ganske porøst fjell, en drøm for en minearbeider. Jeg var en minearbeider som trenet meg på å gjennomføre fjellet.

Jeg var en minearbeider som lette etter noe viktig, skatten i fjellet. For nå var nysgjerrigheten vekket. Jeg søkte koden som kunne anvendes til å transformere fjellet, forvandle det tunge til noe lett og vakkert, altså det som kunne gi opphav til en frigjørende erfaring.

Jeg visste det knapt, men jo mindre jeg gjorde og bidro med på min vandring gjennom fjellet, jo mindre aktiv jeg var, desto lettere var det å ferdes i fjellet. Jeg fikk et spørsmål. Fikk fjellet selv sin energi av mine aktive bidrag? Ble det holdet oppa av min vilje og mine ønsker at det skulle rase.

Var fjellet reisverk skapt av viljen? Var det hele limt sammen av ønsker og ambisjoner? Lå den forvandlende oppskriften i det å forandre min egen holdning, min motivasjon, selve oppskriften slik jeg praktiserte den på trommereiser.

Kunne det være slik at fjellet egentlig ønsket å rase sammen av seg selv, løse seg opp i sine enkelte faktorer? Men var det slik at det ikke skjedde fordi jeg var for aktivt involvert, jeg kunne ikke slippe, kort sagt at jeg selv holdt denne psykiske materien sammen som en tyngde over mitt eget hjertet.

Trengte jeg nå en ny oppskrift, et annet grep, en ny forståelse av det å gjøre trommereiser?

Da kom en fugl svømmende gjennom fjellet. Det var en and med spisst nebb. Anden slepte et isfjell etter seg.

...fortsettelse følger i neste nummer.

Ailo Gaup